

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Larsen, Thøger.; Thøger Larsen.

Titel | Title:

Jord : Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: Lemvig : i Kommission hos Christian

Sønderby's Boghandel, 1904

Fysiske størrelse | Physical extent:

62 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53 - 358 Eks L.

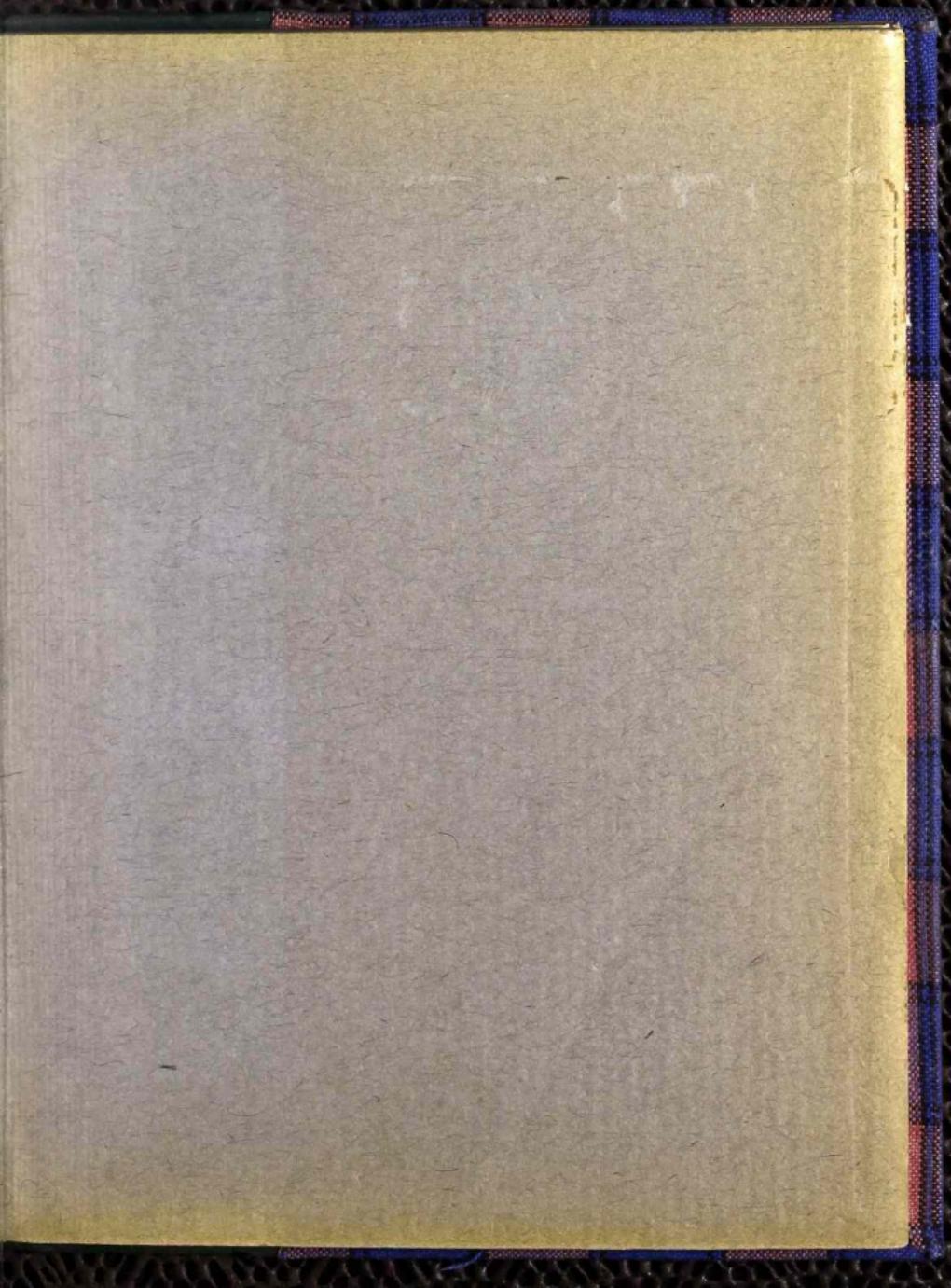
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

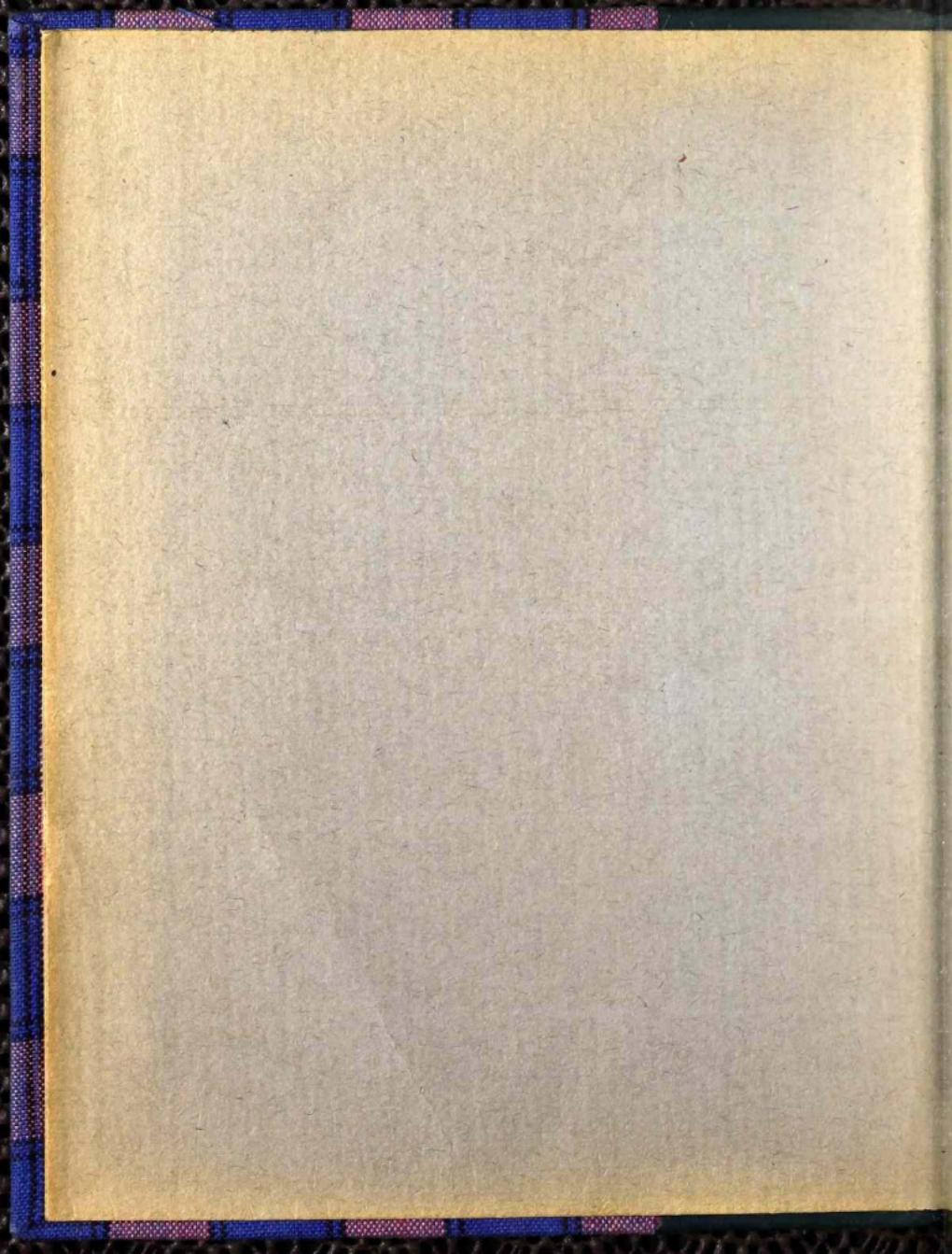

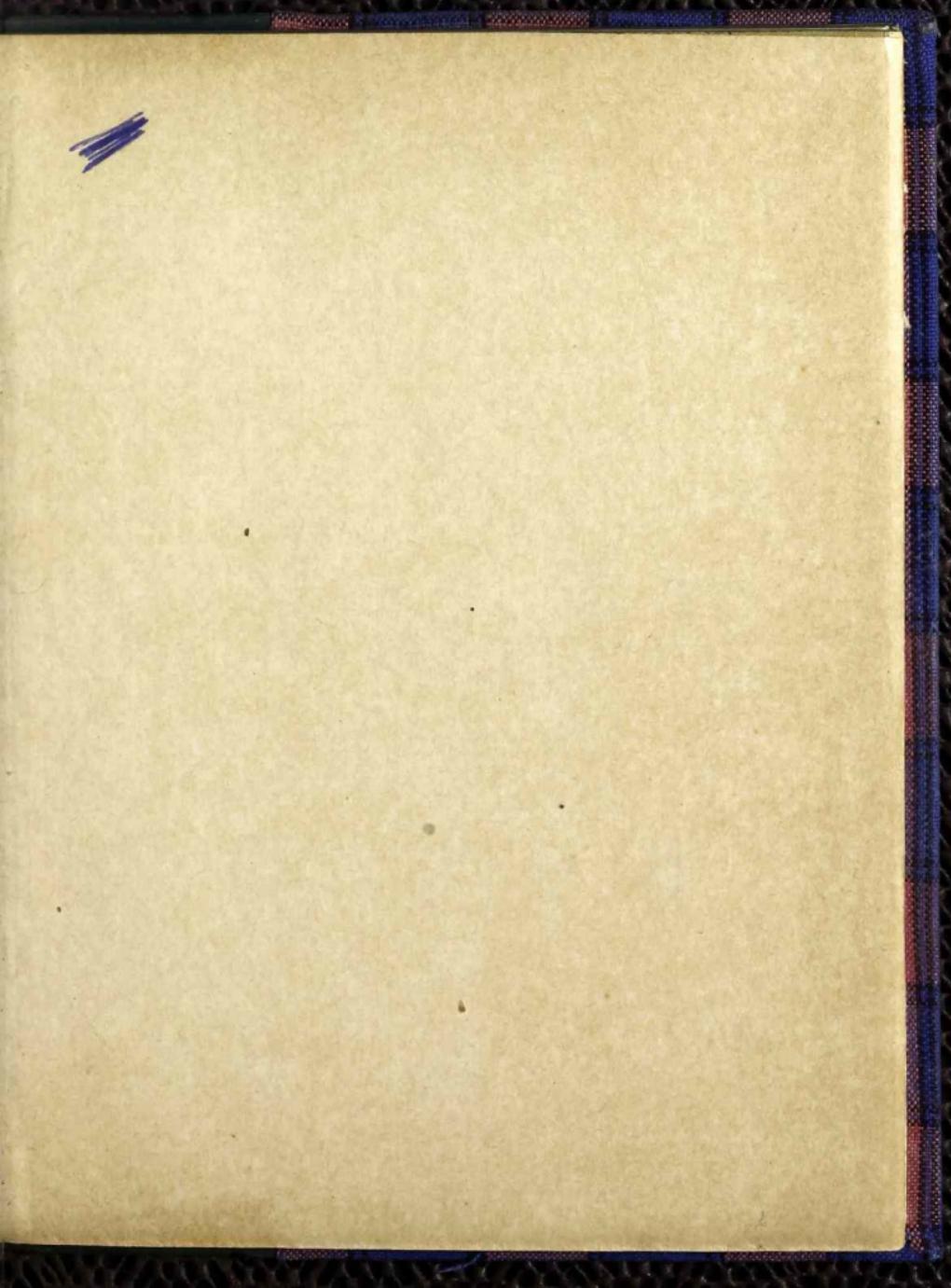
115308074944

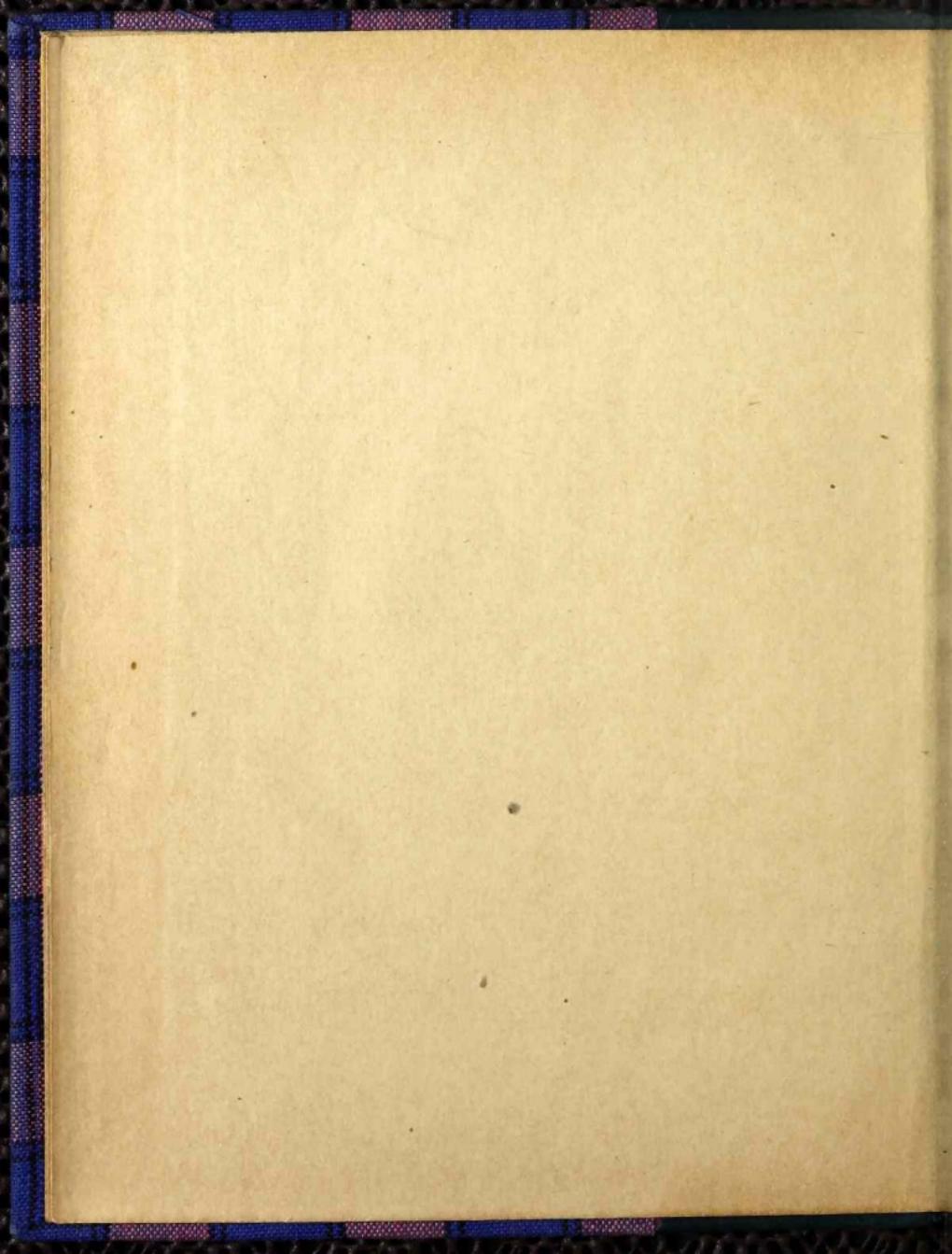
+Rex

THØGER LARSEN

Sord
* Digte *

Semvig

I Kommission hos
Christian Sønderby's Boghandel

1904

THØGER LARSEN

Sord

* Digte *

Semvig

I Kommission hos
Christian Sønderby's Boghandel

1904

ИЗДАВАНИЯ

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

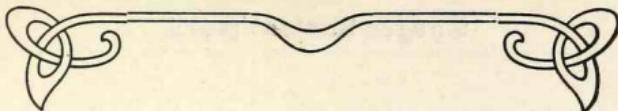
Trykt i Lænwig Bogtrykkeri.

1961 K. 1065

J o r d

Vor Moder Jord.

(Bed Indvielsen af Harboøre Forsamlingshus).

Gør Kraften, hvorved Livet gror
af Verdens muldne Kloder,
en kærlig Gud og Fader vor,
er Jordens Muld vor Moderator.

Af Muld og Hav sprang Livet frem
i fjernet forglemte Tider.
Til Muld og Hav går Livet hjem
hvergang det Døden lider.

Vor Moderator er saa skøn og streng,
saa gavmildt rig tillige.
Hun har sin Sal og Brudeseng
midt i vor Faders Rige.

Og bærer vi i Sjæl og Marv
vor Faders Billed ristet,
vor Moders sik vi og i Arv
og ønsker ej det mistet.

Det Barn, som Livet blev Gevinst,
det Barn, hvil Sundhed kendes,
det elsker ej sin Moder mindst,
men priser sig som hendes.

Og naar vi siger: „Fader vor“ —
med Undagtstanker stære,
vi mindes og vor Moder Jord
med Tak og Pris og Ere.

Sommermorgen.

De svangre Mulde fjernt og nær
i Nattens Dugg var dobt,
og Himlen hvilte høj og stær
i svale Farver svøbt;
den hvilte som et Drømmersind,
der vaagner mer og mer,
der frem mod Lyset længes
og aner, før det ser.

Et Fuglenyh ad Høj og Dal
gled frem, men brodes snart
af Gøgekuk og Hanegal,
der var sled dybt og klart
om anet Morgen-Kilde spring
bag Horizontens Rand,
om Dag for aabne Øjnes
Begær mod aabent Land.

Mens Østens Aften dromte tavås
i svangre Farvedrag,
og Nat gled vesterud til Havs
som Himmelshygge svag —
blev Drømmen varm i dyb Nordøst,
jog Rødme under Sky — —
af denne unge Rødme
sprang ud det gyldne Gry.

Ved vinduet.

Bed vinduet sad jeg en Dag i Baar
og saa paa min Moders falmede Haar.

Solen skinned, og Gøgen gol.
Min Moder sig hvilte en Stund i sin Stol.

Og Engen var grøn, og Himlen var blaa.
Kun svagt hendes Øjne Farverne saa.

Og Træet sprang ud i den lysende Maj.
Men Moder var falmet og vaaredes ej.

Da greb mig om Hjertet Følelser milde:
Nu var det for hende i Livet saa filde.

Den Gang, hun var ung, da fødte hun mig.
Og siden hun falmed og vaaredes ej.

Jeg stirred saa højt, som Himlen sig hvalv,
men stille i Hjertet mig Graaden sjalv,

Jeg tænkte: „Du gode, du gamle Mo'r!
I Skjul har du virket som Myren i Fjord.

„Fra Kinden var glat og Haaret sort
har du nuslet og puslet Livet bort.

„Du har nuslet og puslet saa mange Aar,
til dit Hoved sikk mange hvide Haar.

„Til Smuld og Smaating bandt du din Førden,
at lægge mig tryggeste Grundvold i Verden.

„Saa hvil dig og glæd dig, gamle Mo'r,
for Nattesovnen hos Moder Fjord.

„Saa slip nu af Hænde Dagværk dit,
og lev engang stille og stort og frit". — —

Men Moder hun drømte med Øjne milde,
hendes Baardag var slukt, og nu var det silde.

Hun havde med Smaatings-Nisserne stridt,
mens Aarene randt. Der var intet frit.

Hun havde sin smuldrende Gerning gjort,
mens Marenne randt. Der var intet stort.

Hun havde med Dognkævlet brudt sit Snille,
mens Marenne randt. Der var intet stille.

— — Nej, Vaaren var sejlet sin Solskinsvej,
min Moder var falmet og vaaredes ej.

Hendes Tanker øste af Dognlivets Kilde,
hun nusled og pusled, skont nu var det fulde.

Hymne.

De store Lysets Mander gaa
med Dæmring over Lande,
med Blæst fra friske Tankers Blaa
mod Dogmers døde Bande.
Det straaler højt af Haab og Harm
i Måndens Østerlide —
og Gryhet spreder dejligt Skær
om hver, der faldt i Lysets Hær
med blodigt Saar i Side.

Der fo'r saa mangen ensom Mand
sin egen hære Færden —
med Sjæl, der slog som Baal og Brand
omkring den vide Verden,
saa Dagning randt for skjulte Dyb,
trods tusindaarigt Morke.

Man mødte frem med Hadets Slud
at slukke slige Aander ud,
men gav kun Flammen Styrke.

Mens deres Liv i sluttet Sum
sig ud i Fortid fjerner,
de ses i Sagnets Himmelrum
som store Morgenstjerner;
mens deres Fjender inderst ind
i evig Glemseglide,
de selv i Himmelens Stilhed staar
og skinner gennem tusind Aar
i Aandens Østerlide.

Pris være Styrken, de har spændt
mod Livets Vogn og Jammer!
De Sandheds Helligaand har tændt
som stære Pinseflammer;
den skinner foran Bej og Værk
i ødel Strid og Stræben
og dober Tanken i sit Baal,
saa større Tiders Tungemaal
kan dømre os paa Læben.

Vor Gud skal være rank og stor —
han sidder bøjet, bundet,
med døde Slægters blinde Ord
om alt sit Bæsen spundet.
Vi trænger til en Sommerhang,
hvor Tonen glitrer gylden.
Vi folde vil vort Bæsen ud
mod Livets frie, friske Gud,
saa Skønhed soner Skylden.

Solsangen.

Nu hælder Europa mod Sol igen,
og Syden blæser paa Norden.
Fugletræk over Landene gaa,
Mulden lugter saa mæt og raa,
det kribler i Ryggen af Jorden.

Og Engen bli'r grøn, og Urten faar Køn,
og Arret af Brynde lider.
Nu trækker det op over alle Sted
igen til den store Frugtbarhed,
Genfødelsens svangre Tider.

Det bloder af Glæde i mit Sind.
Saa klare Dagene rinder.
Paa Marken faar Koen veltilsreds
og øder af det salige Græs,
som Solen gennemskinner.

Se, Træerne løves af ungts Begær.
 Paa Brinken de Følfolde bære
 en Blomst saa trodsig gul, som en Ed
 mod Dagens solgrønne Hærlighed,
 at Ukrudt evigt skal være.

Se Fjordens dybe, svale Blaa!
 Et Utal af faldne Brande
 fra Baaret højt i Himmelens Blaa
 ligger og hopper lyftigt derpaa.
 Der leger Ild over Vandet.

Der sløjter Fugl, der summer Indselt —
 der ligger en Lykke forborgen.
 Nu Kvinde og Hundyr, Korn og Siv
 besvangres skal med det evige Liv,
 som vaktet i Tidernes Morgen.

Det bloder af Glæde i mit Sind.
 O Rigdom, hvori jeg svommer —
 Sol-Sovn, hvori jeg drømmer!
 Der kommer en Tid, en underfuld,
 da Græsset er grønt, og jeg er Muld.

Sommer.

Der bølged Sommer-Salighed
fra Solens Flamme-Helved ned,
og Livet loved Jordens Navn,
mens Ihs den laa i Rummets Favn.

Og du, min kaade Hjertenskær!
du ghynget mellem Havens Træ'r,
saa Luften brast i Gisp og Sus
ved dine Kræfters Sommer-Rus.

Den hvide Kjole fo'r omkring
forvorne Formers Bueving
i vilde Kryst og kaade Tag,
som stækked mine Alandedrag.

Og ved din Bigen og din Komst
der ghynget Gren og Blad og Blomst
— — der ghynget baade Dag og Dufst,
og Skher ghynget gennem Luft.

Da gynged Sangen i mit Sind,
da gynged Sol, da gynged Wind,
da jog og gynged alt mit Blod,
og Stedet gynged, hvor jeg stod.

Jeg folte mig saa svimmest stærk
som de, der evner evigt Værk,
og drømte, Verden drejed sig
om Blodets Dans i dig og mig.

Tilsædighed.

Som et Uldyr ligger en natmørk Sky
over Maanens Gry;
den holder mod Nord et Gab paa Klem —
der stikker en Spids af Halvmaanen frem,
den vokser af Gabet i Skvens Rand
som en gloende Hjørnetand.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men de bliver det aldrig i denne Sang.

Du mørke Dyr i yderste Øst!
Hvad er din Lyft?
Hvortil skal du bruge den brændende Tand,
som lyser ud over Hav og Land?
Der rinder vel Rædsel og Hjerteblod
om Tanden fra Ød til Rod.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men de bliver det aldrig i denne Sang.

Teg gav mig Tilsældigheden i Bold,
og nu er den Trold.

Teg veed saa inderlig god Besked,
men føler som den, der intet veed.

Og er Maanen en Tand og Skyen et Dyr,
saa er Livet et Eventyr.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men hvad rager det mig og denne Sang?

Middags hvile.

Unders ligger i Karlerum,
Hestene stamper i Staldgulvs Sten,
Unders tænker paa Middagslum —
og paa andre Ting — og en anden een:

„Ellen rejste ved Høslætstid
hør, hvor den tuder, den Søndengalm
Ellen rejste ved Høslætstid
muggent lugter min Sengehalm.

„Luften er slimmer og blaaliggraa
Tvestjært falder fra Væggen ned.
Men hvad nu Ellen hun tænker paa,
Ellen enest i Verden veed.

„Som hun funde rive Stubbene af!
 Som hun funde le En Sommer i Sind!
 Men sloj var jo Lønnen, Husbond gav,
 Og hun var jo snurr som en Hvirvelwind.

„Ellen rejste . . . naa ja . . . hvad saa? . . .
 Kæreste op og Kæreste ned! . . .
 Røgen blaaner hen i det blaa —
 Hjerterne ryger i Evighed . . .“

Søndengalm = hed Søndenvind.

Vestjært = Drentvist.

Snurr = iffindet.

for Daggrø.

Det er silde paa Nat i sildig Høst.
Dybt sover Vand og Binde.
Gryets Kilder fjernet i Øst
begynder snart at rinde.

Under Himlen hænger det hornede Næ,
det magre Næ,
smygende ind imod Buß og Træ
et livstræt Lys —

Et Lys, der hviler sig mildt og mat
Side om Side med tunge Skægger
thyft i Stilhed og Nat.

Dorste Stjerner med sovnigt Skin
bier paa Dagens Komme,
paa Solens Bagt.

Ø Bakkesodens Grønning,
der har jeg lagt mig ned.
Langs Muld og Mur og Mønning
ligger den svale Fred.
Og kun mit Hjertes Domning
skaar højt mod Stilheds Bred.

Jeg føler, at Lyset det trætte
og Skagen den landomsfulde
har lagt sig tyft til Rette
paa mit Ansigt som paa Mulde. —
Her driver jeg og Jorden hen
i et Stenk af Evighed.

Torden.

Møstenfæret er i Skyer begravet, —
dæmpt Donnen høres over Høvet.

Skyerne hæver sig med hidlige Kamme
som en Hjerne, hvis Tanker tit staar i Flamme.

Som en Fættehjerne, der harmispændt higer
hen gennem Sommerens varme Riger.

Og Lynene sprænge i Natten ind
som gloende Splinter af staalhaardt Sind.

Tordenen runger over Gaarde og Hytter,
Skerne tale, og Jordens lytter.

Skerne tungt over Jordens melde
Timen for Bejrets Enevælde. — —

Min Higen ænser intet og ingen,
Bejrets Kræfter strømmer under Vingen.

I Blinde spænder den Farten frem
over hange Sind og brændende Hjem.

Drommer sig eet med de lynende Skyer
og tror, at Befrielsens Time gryer.

Augustnat.

Marken duster af modent Korn
en sildig Aften i Høst, —
op over Fjorden et Maanehorn
stiger i yderste Øst,
stanger ind i en liden Sky
et gyldentblødende Saar,
mens hen over Vover og Bange
Vinden vakkende gaar.

Langs Skoven fører den alfar Bej,
furet af Hjulets Fælg, —
Løvet gaber i Mode mig
med tusinde Skyggesvælg;
Skoven lurer med skumle Hviss,
lumiss som en hungrig Trold — —
jeg aner de Svælg saa dybe
som Helled og Hedenold.

Skyerne sejle i sindig Fløf,
flade og sorte de ses,
den største ligner en Djævlerof
med en Taagefinne-Kres;
de strække gennem det Ewigblaa
Løffer og Tunger ud; —
tyst mellem Skyernes Rande
fastes med Stjerneskud.

Natten rider paa Jordens Ryg
i Ruuumet sit Elverridt,
rækker sin Skaal, og jeg drifffer tryg,
til Nattens Væsen er mit.
Elske dig Gud, min Hjertenskør!
Jeg elsker den store Nat,
rider med hende i underligt Vejr,
elverskudt, besat

Baalset.

Lusten var mæt af Mørke,
Jorden var tung af Nat.
Da tændtes paa Bavn et skinnende Baal,
og Blæst tog i Flammerne sat.

Gnisterne flog som en Flødsne om
i Lustens stormfulde Øde;
Luerne sneg sig om Beddet og glammed
spottende Mørket i Mode.

Slog sig som vilde Vinger ud,
til Flugt mod Himlen vendte,
svøbte sig opad den bølgende Biøst,
som om det var Blæsten, der brændte.

Men Beddet smuldbred i Flødens Bold, —
og just som dets Kraft var tæret,
floj Flammerne bort som Mandeshyn —
jeg saa kun Mulmet og Bejret. —

Som Baalet flammer min ensomme Sjæl,
saa Skær og Skygger skålver
vilde ud i den vældige Nat,
der over mit Syn sig hvælver. —

Og medens Beddet som Aſte fank,
og Natten faldt til om Skæret,
stod jeg og stirred udover min Død,
men saa kun Mulmet og Bejret.

Sagn.

Det Barn, der dor inden Daaben,
kan ikke faa Himmelens aaben.

Det sidder nogen i Nattens Bind'
og hulser for at komme derind.

Gaar der en Mand ad samme Sti,
ved samme Nattens Tid forbi —

da for hans Jord det bitte Barn
trimler af Sted som et Nøgle Garn.

Det klaget og jamrer: „Mand, Mand!
Ord, Ord! — Vand, Vand!”

Det klaget og jamrer i spæde Raab:
„Mand, Mand! — Daab, Daab!

„Jeg lider Kuld', og jeg lider Meen.
Av, der slog jeg min Kind paa Sten,
av, der stak jeg min Ryg paa Tjørn!

„Mand! Jeg har ikke Hjem og Sted,
vilde saa nødig i Hælvede ned,
Djævelen er saa ond ved Born“.

Det trimler hen over Sten og Knold,
Bejen er vaad, og Vinden kold.

Det trimler hen for hans tavse Fod,
omkring det klæber sig Smuds og Blod.

Det klager sig efter: „Mand, o Mand!
Kan ikke du døbe i Jord og Vand,

„saa tag mig om' min arme Krop
og bær mig paa Kirkegaarden op,

„og grav mig ned, før Hanen falder,
i Jord, hvor Kirkens Tagdryp falder.

„Kunde hænde, naar Præsten da nævner Guds Navn
inde i Kirkens viede Havn,

„at over den Jord, hvori du mig slap,
de hellige Tagbrynsdraaber drap —

„da gælder dette for Daaben,
og Himmelens lades aaben“. —

Er Manden ræd for det bitte Barn,
som trimler om i Skidt og Skarn,

og tør han ej give det kristen Daab,
maa det atter i Jorden uden Haab.

Sagtmodigt da klager det sidste Gang,
det lyder saa tungt som Binden sin Sang:

„Der er Bolger om alle Strande,
hvi nægtes mig Daabens Bandede?

„Kulden galter i Karme.
Hvor er min Moders Barme?”

Det stanser og hælder sit Dre ned
og lytter til Jorden:

„Tys! Nu galter Hanen den sorte.
Hvor er min hvide Skjorte?

„Og nu galter den gule.
Hvor er min Gravsns Hule?”

Paa Panden perler det Angstens Sved,
det lytter til Jorden:

„Og nu galør Hanen den rode
for Flden under de døde.

„Af — høst galør Hanen den blaa
blandt Himmelens Stjerner smaa”.

Nu skal det skunde sig ned i Graven.
Det stenter af Sted, forrevet, forgrædt,
med Stenkast-Hop fra Plet til Plet;

thi snart galør Hanen den hvide
for Dagning i Østerlide.

Det grønne Føraar.

Det grønne Føraar
med Sol i Sunde
er kommet til os
for Søndenvinde.

Af Engen aander
en Bellugt vide
i Blomsterdrifsternes
Ungdomstide.

Den Muld, som Baaren
nu atter arver,
er skjult af glade,
fokette Farver.

Om fine Blomster
letsindigt svinger
sig Sommerfugle
paa fine Binger.

Mit Hjerte hilser
det forårsskære
med Ja og Amen
og „Lovet være!“ — —

Paa gronne Agre
din Fod skal træde,
du friske, fagre,
min Hjertensglede! — —

Jeg drømte.

Jeg drømte, at jeg og min Hjertenskær
skulde fare til fjerne Lande,
hvor Solen var større, og Væren
bar rigere Lov om sin Pande.

Jeg drømte, at jeg og min Hjertenskær
skulde fare fra Hjemmets Stængsel,
og vi skulde Frihed finde
for al vor evige Længsel.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
gennem Drømmens Nætter og Dage —
og vi skulde sammen bygge
og aldrig længes tilbage.

Vore gamle Guder som Klipper stod,
vilde stænge for Stavn og Færden —
vi lufte for dem vort Øje
og bad til den vide Verden.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskør
vore fjendfæ Guder til Grunde —
og slog deres døde Tayler
med Ord fra levende Munde.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskør
gennem Skum og skinnende Bove,
og trodsigt vendte vi Ryggen
til Guld og til grønne Skove.

I Landet, hvor vi vilde bygge og bo,
var der Ungdom og Baar og Helse —
og Bakst i Klarhed og Skønhed
og Sjælenes frie Frelse.

Spillemanden.

Bed Sommerfarvernes festlige Glans,
drucken af Evigheds dybblaa Bæger
spiller Pan til en Galningedans.

Ung ligger Jordens under Himmelens Blaa,
alle Vange gronnes saa vide,
dejlige Piger danser derpaa.

„Dans i jer dristige Sommerdragt,
Solskin skal svimle jer ind i Øjne,
Dansen skal gaa i knitrende Takt!

Dans, saa det suser omkring jert Sind,
suser, som hist, hvor Solskyn sejler,
dans, som I fo'r for en Hvirvelwind!

Dans, saa Blomsterne brister i Blod,
hvor jere fejende Fodder farer!
Dans, saa I synker ned for min Fod!“

Flöjten tav. Deres Sjæle han skuer
skælve Farvel i leende Baande
hen gennem Lemmernes bævende Buer.

Strafs han en knivskarp Tone stryger
ud af en Fjol med en eneste Stræng,
og med et Hvin deres Sjæle syger —

Syger som Avner mod Himmelens Sol,
syger som Avner for evige Bind
i Sommerdagen, der leves i Blinde.

Nornerne.

Den Sang gaar det aabne Blaa i Bold,
som Bindenes rige Slæben.

Jeg synger for Hjerte og Sten og Trold,
hvad Livet har lagt mig paa Læben.

Der smurrer den Sol, den Helvedes Brand,
i Rummets gabende Kulde —
og heder til Dis al klar Forstand
og ægger Kød og Mulde.

Om Morgenens stiger et Brandskær op,
som fra en Dommedags Vaade.

Der løfter sig Kvidder fra Tue og Top
til Lov for Guds Sol og Naade.

O — evige Afstand, du mildner alt,
du er som Alkærighed selve!

Det Hul, hvor vor Stjerne falder og faldt,
det ser vi som faste Hvælve.

Om Aftenen daler et Brandstær i Vest
 — vi staar som en Lykke os hændte —,
 det ses, som i jagende Østenblæst
 det ganske Amerika brændte.
 Men Jordens løfter sin tunge Ryg
 og drejer os dybt i Skygge,
 og skænker os Natten med Søvnens Brug
 af Dromme, skonne og stygge.

Nornerne holder i Evighed
 den store Rok i Drejen;
 de svinger Mælkevejen,
 saa Syv-Stjernen piber derved.
 „Saalænge Jordetenengaard“,
 det synger de højt paa Stade,
 „skal Sommer og Høst, Vinter og Baar
 i Evighed ej aflade“.

Saa spinder de Livets Skæbnetwind
 i Lag om Jordens Sider.
 Vi maaler en Stump af det dyre Spind
 med tusindaarige Tider.
 De spinder Liv af Mulde og Vejr —
 de twinder Søvnen saa trolig

sammen med Traaden i Stjerneskær,
i Midnat mørk og rolig.

— —
De spinder det frem mod den store Sum,
alt det, som af Kloden evnes.
Den lille Jord i det store Rum
skal stedse rundere jøvnes.
Der styrter Tinder med Brist og Skrald,
og Muld med Floderne fylles.
Alle Bjørge de staar for Fald,
og alle Dale skal fyldes.

— —

Aften.

Det damper af Eng, det Skinner af Dugg,
og Vandene slumrer i vase Bugg.

Der daler Fred over Jorden ned
og over mit Hjertes Ensomhed.

Den glider saa sagtelig fra det blaa,
hvor evige Verdner lydløst gaa.

Min Sjæl er af dybe Dromme fuld,
den spejder og lytter over Mark og Muld.

Og Dæmringen drømmer i Vest og Nord,
og Smækher sover højt over Jord.

Jeg renser mit Blik i Himmelens Blaa
og gemmer i mit Sind alt fagert, jeg saa.

Højsang.

Opstandelsen svulmer
gennem dode Skove,
brisiter frem til Liv
i Knop ved Knop.
Den hele Vinter Skovene stod
som Dødningefylder
af graa Skeletter
med vredne, knoklede Grene.
Da kom fra det høje
Opstandelsens Kraft
og fra Dybets Nærer
Opstandelsens Saft.

Der gif Skabelsens Dage over Jorden,
der gif Lysets Bliv:
„Bliv Grøde! Bliv Liv!
Bliv Skønhed, du friske,
alle stærke Drømmes Moder!“

Lad mig love, lad mig prije
 i ærbodige Rhytmer
 dig, min Hjerteglædes Rodmuld,
 dig, min Hjerteglædes Solhøvælv!
 Højlovet — Halleluja! —
 være Forderiges Baar!

*

Skarer af udspændte Binger
 ror i den lysende Lust.
 De sol-kære Fugle
 med Soltiden komme;
 de vil synge, de vil kviddre,
 de vil elске, de vil hingle
 under Løvsales Høvelvinger —
 hil deres Kærligheds Fd!

Jeg hører Hannernes Højsang klinge:
 „Kom, elskede Hun! Det er Baar!
 Du kan tro, der er Varme under min Binge,
 og mit Hjerte med Elskov slaar!”

Hellige Baar!
 Giv ogsaa mig, giv mig igen

min fagre Kærlighed!
Giv mig min vilde Lyst igen,
og tag for den
min lunkne Hjertefred! —

Lad mig love, lad mig vrise
i ærbodige Rhytmer
dig, min Hjerteglædes Rodmuld,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet — Halleluja! —
være Fjorderiges Baar!

*

Der gaar Skabelsens Dage over mit Hjerte —
der er Kys i mine Tænder,
der er Kys for tusind Læber,
for tusind Blomsters Blade,
for tusind skønne Kvinder!

O — hvilken Bolge for en eneste een,
om hun dukker sig deri,
inden Baaren er forbi!

Skøn Fjomsru! Tør du færdes,
hvor jeg baner Vej?

All Jorderigs Ungdoms Altraa sig synger
omkring mine Tanker som Elvertaage,
saa Sind og Solskin og Himmel ghynger,
mens drukne Sanger fogler og synger:

Hvad skal Lin om sagre Former
al den lyse Nat i Vaaren?
Hvad skal Twang, hvor Længsel stormer,
ungdomshaaren, høvdingkaaren?
Se til Fuglen under Himlen!
Se paa Bang til Blomstervrimlen!
Himlens Fugl og Markens Vilje
følge deres Ungdoms Vilje
hele Vaaren! —

Skøn Tomfru! Din Færden
følge min Bej!
Mit Bæsens Hvælv
er et flammende Skælv —
jeg er mer end en Verden —
med min Vinge over dig!

Vi vil sorgløst trampe Slangen under Hæl
mellem brunstige Blomster i Enge!

Jeg elsker baade dit Legem og diu Sjæl,
men veed ej, hvor sandt og hvor længe. — —

Lad mig love, lad mig prise
i ørbodige Rhytmer
dig, min Hjerteglædes Rodmuld,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højslovet — Halleluja! —
være Forderiges Baar!

*

Atter vil den sagte komme,
Tiden, da min Sol er omme,
da min Tungsind holder Vagt
over Fjord i Dødens Magt — —
naar Fuglene er flojne —
naar Biolerne ligge
med brustne Øjne — —
naar Stormen hvæsjer Skumkam
paa Vandenes Flade —
naar Stormen dommer Dødsfald
over Rosernes Blade — —
naar Løvet gulner
og Døden dæmrer

over Skov og Bænge,
over Agre og Enge.

Men nu vil jeg love
i ærbødige Rhytmer
dig, min Hjerteglædes Rodmuld,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv !
Højlovet — Halleluja ! —
være Jorderiges Baar !

Vintermorgen.

Glinterne blaaner i Taage —
og Vintersolen, der stiger fjern,
ligner en Blade af glodet Jern
frosjen Sne under Skoene knirker,
og alle nære Skrænter ser ud
som Ruiner af falkede Kirker.

Ijen ruger paa Vandet trindt,
som var Bolgefleden stivnet til Flint
i en mørk, forbitret Stund.
Jeg føler mit Sind af Kulden tynges,
Rimen stærker med graat mit Haar,
hen over Sti som en Gubbe jeg gaar,
vil atter ved Sol forhnges.

Hen over Sti som en Gubbe jeg gaar
mod Byen, bag hvilken Bakkerne slaar
en Bue,aabten mod Fjorden.

Og Byen er dybt under Taagen sænkt
som Sodom under det døde Hav;
den rober sit Liv alene
ved Vognes Rullen og Hestes Trav
paa Gadernes haarde Stene.

Da aabnes Balkernes Taagevizir,
og Stadens Rygning sig rejser,
hvor Menneskestolthed knejser
i ranke Tinder og Spir.

Solen brister i tindrende Brand —
det blaa over Jordens spændes.

Jeg strækker min Aand over Luft og Land,
til Tankerne slimre og blændes. —

En tungfindig Sommermidnat. —

Gen tungfindig Sommermidnat
stod jeg under Skovens Bryn.
Stormen gennem Løvet sled sig
frem i vild, fortvivlet Styrke,
saa at Skoven haablos vred sig
om sit Indres tunge Mørke.
Alle Stjerner stirred sløvt,
som de ikke ønsed Jordens.

Dg igennem Markens Grønsvær
sived hen et Sorgens Sus,
evned ingen Dugg at græde,
isned Urt og Blomst til Roden, —
vilde jeg ad Bangen træde,
klamred Græsset sig om Joden,
klamred sig, som hvert et Straa
sjalv for Livet, angst og ensomt.

Frem mod Himmelens Dæmringsdromme
stævnte stormblaas Skjers Tog
fjernt i Natten, dybt i Nord. —
Bejrets Beer efterhaanden
strøede ud mit Jeg om Jord, —
pinte sig igennem Nanden,
som de sled og sonderrev,
til den eet med Verden blev:
— en tungfndig Sommermidnat.

Pan.

Universets evige Blaa,
hvor Kloderne tavst om Kloderne gaa — —

i Jordens Lust, hvor Torden og Storm,
Solskin og Slud som Stemninger skifter,
mens Skyerne skifter Farve og Form
og jages af store, urolige Drifter — —

i Kræsternes Løb ad Lovenes Vej,
manende Jordlivets mylrende Kuld
af Muld, over Muld, i Muld — —

jeg aner en Gud, et evigt Jeg,
der har Nerver i Klodernes Andre
og i Slægternes Marv,
og hvis Evner fra Solene tindre,
og hvis Væsen er Væsnernes Tarv.

Han valgte Fædrenes „hellige Ord“
i Tanke, der spurgte Himmel og Jord;
han valgte Twiblen i Sonnernes Sind
og aanded Fornhelsens Østenvind
over hæmmede Evners Ranker — —

og Higen mod denne al-rige Gud
strømmer som en Sankt-Elmsild ud
fra Tinderne af alle Folkeslags Tanke.

O Livets Mester!

O Livets Mester! Sænk mit Syn
i Alnaturen dybt!
Der flammer evig Klarheds Lys
i stjulte Kræfters Krypt.

Med Øret vendt fra Dognets Straal
jeg stundom tror at fange
et anet Alandens Modersmaal
i fjerne, dunkle Klange.

Mit helse Væsen klynger sig
til Himlen og til Jorden
og føler, alt forhnger sig
i evig Verdens-Borden.

Mit Væsen higer grønnende
mod Verdens Hjertekamre,
hvor dine evig-dønnende,
vulkanske Pulsslag hamre.

O Livets Mester! Sæk mit Syn
i Alnaturen dybt!
Der flammer evig Klarheds Lys
i skjulte Kræfters Krypt.

føraarsmorgen.

Storken og jeg gaar Morgentur
og veksler et Blik iblandt,
mens Solen tøvende staar paa Our
paa Jordens høyeste Raat.
Over Græs og Muld, af Væde møet,
ligger Skinnet spinkelt og let,
men slebent blankt over Kørene.
En vældig Orm sik Storken ædt
med Næbet i Muld til Fjerene.

Storken og jeg gaar hver sin Vej,
men mødes nu og da.
Den ene spørger den anden ej,
hvor Fremmedkarlen er fra.
Solen vover sig ud i det blaa,
Mulden lugter saa frisk og raa

af indre, graadig Grøde.

I Dag vil Folk af Senge opstaa,
som om de stod op af Dode.

Storken gaar med sin Skygge paa Slæb,
fræver over en Knold,
stanser og synder sit muldne Næb,
og flyver Dagen i Bold.
Ræven lusker med Smil fra Gaard,
som havde han smagt baade Binge og Vaar,
mens Bondensov hos sin Kone.
Den store Soltrolld har brygget Vaar —
vi er i hans Eventyr-Zone.

Middag.

Gt heftigt Ildstænk mod det haarde Blaa
staar Middagsolen hed i strittende Straalen.
Den tørre Muldbrink er saa pulvergraa,
Inselter summer over Agerkaalen.

Den stille Dag sig strækker vidt og højt.
Omkring mig Myg og Sommerfugle svirrer.
Fra Lust og Lov der pibler klare Fløjt.
I glarfin Dis de fjerne Flader dirrer.

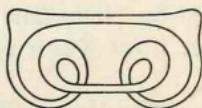
I Søens blanke, afmagtstunge Vand
staar Fisken stiv og dum fra Gab til Hale.
Nu slog den Snuden mod den bratte Strand
og nos og dæsed hen i Dybets Dale.

Der ligger den paa Bund i Søen klar,
og fra dens Snude gaar tilvejrs en Boble:

den stirrer op mod Overfladens Glar,
hvør Solen gynger som en ildgul Gopse.

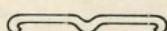
— — —
En Bondepige sidder i en Groft —
med sorte Særfeærmer, nøgne Arme.
Man ser det øverste af Barmens Kløft —
der ligger Draaber, Sol og Kødets Barne. — — —

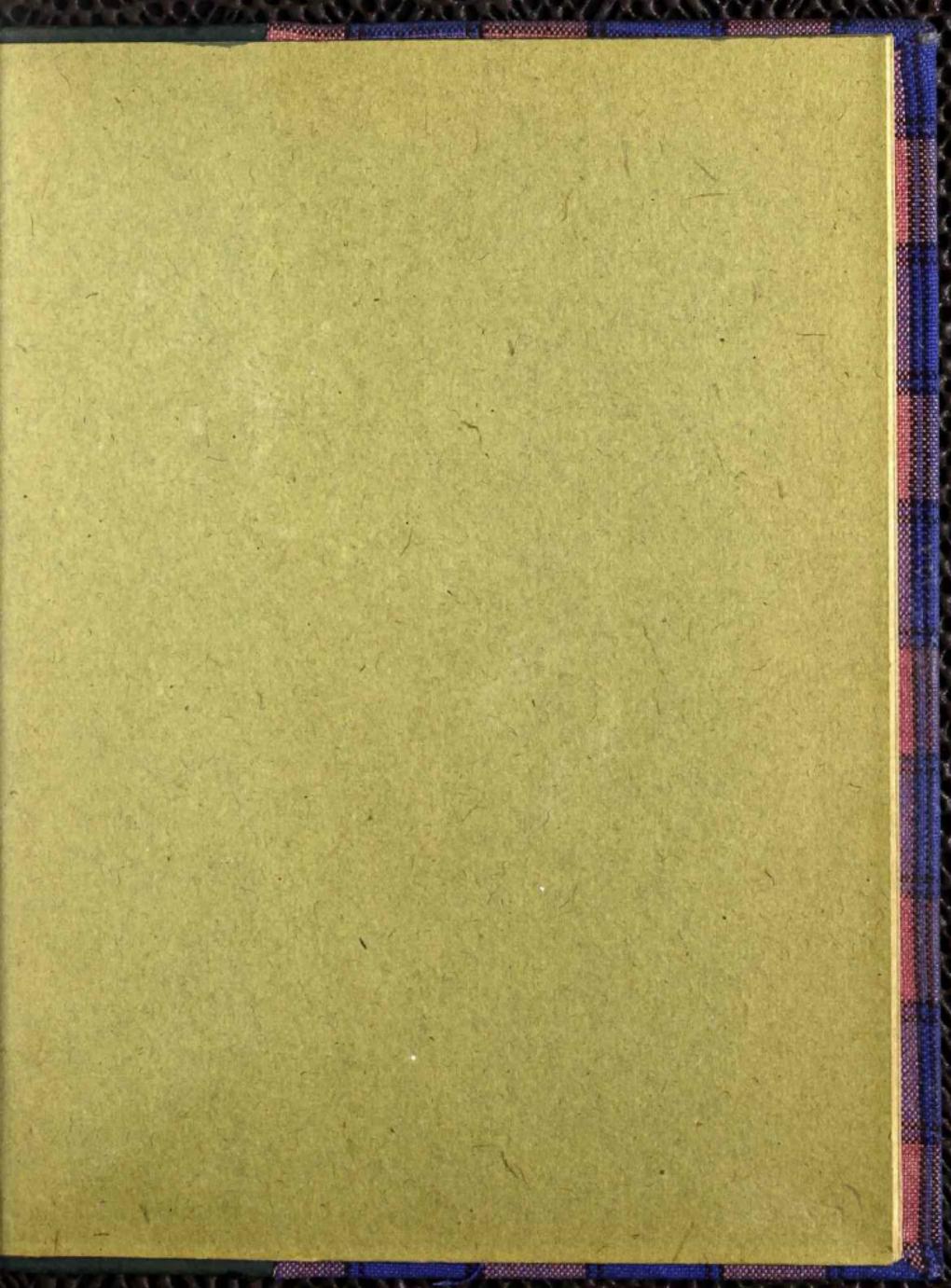
Det er saa varmt og godt ved Muld og Strand.
Det er en Sommerdag i Danmarks Land.

Indhold.

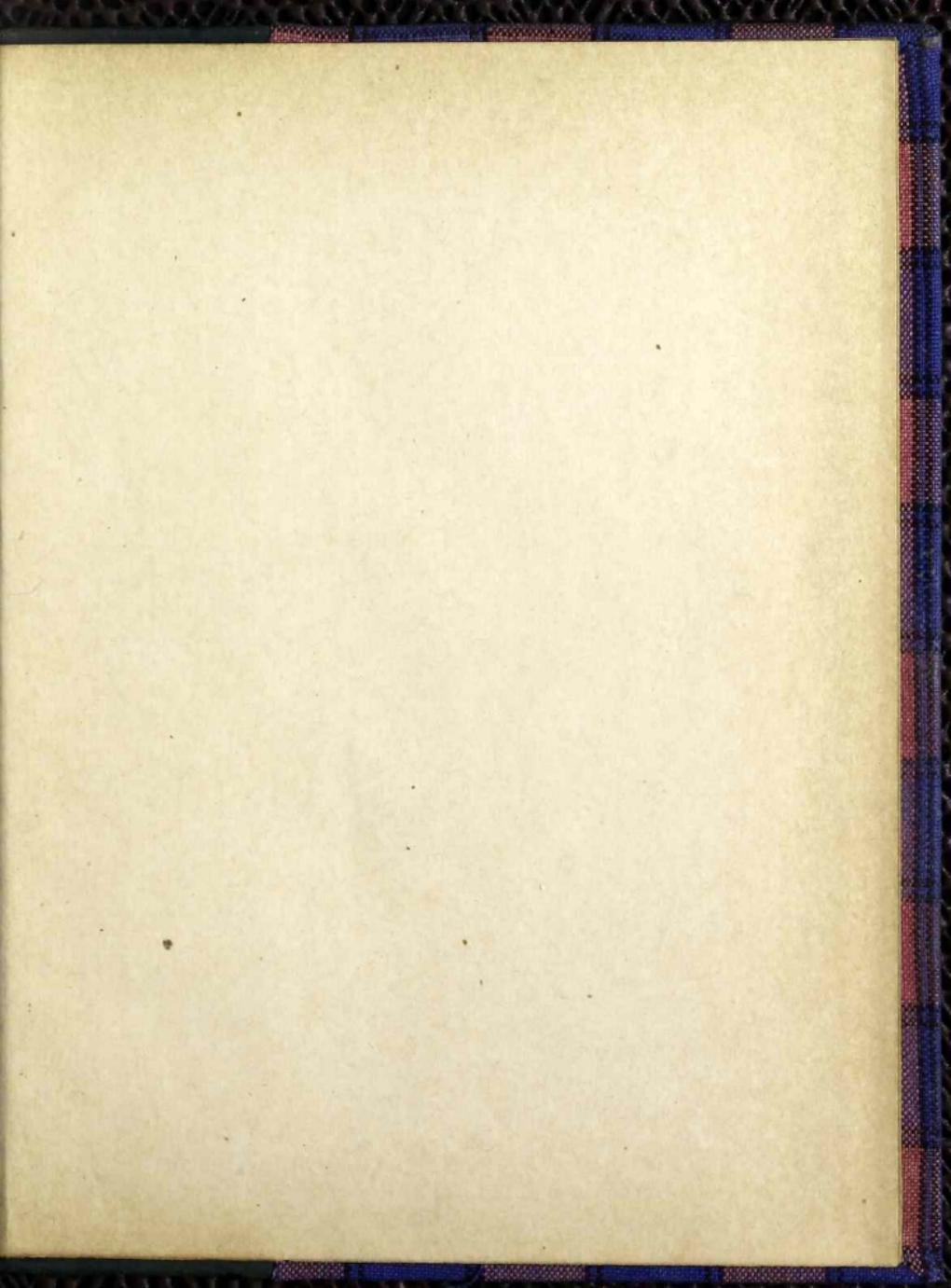
	Side.
Bor Moder Jord.....	5.
Sommermorgen	7.
Bed vinduet.....	9.
Hymne.....	12.
Solsangen	15.
Sommer	17.
Tilfældighed	19.
Middagshvile	21.
Før Daggry	23.
Torden.....	25.
Augustnat	27.
Vaalet	29.
Sagn	31.
Det grønne Føraar	35.
Jeg drømte	37.
Spillemanden	39.
Nornerne.....	41.
Aften	44.
Højsang	45.
Vintermorgen	51.
En tungfindig Sommermidnat.....	53.
Pan	55.
O — Livets Mester.....	57.
Føraarsmorgen.....	59.
Middag	61.

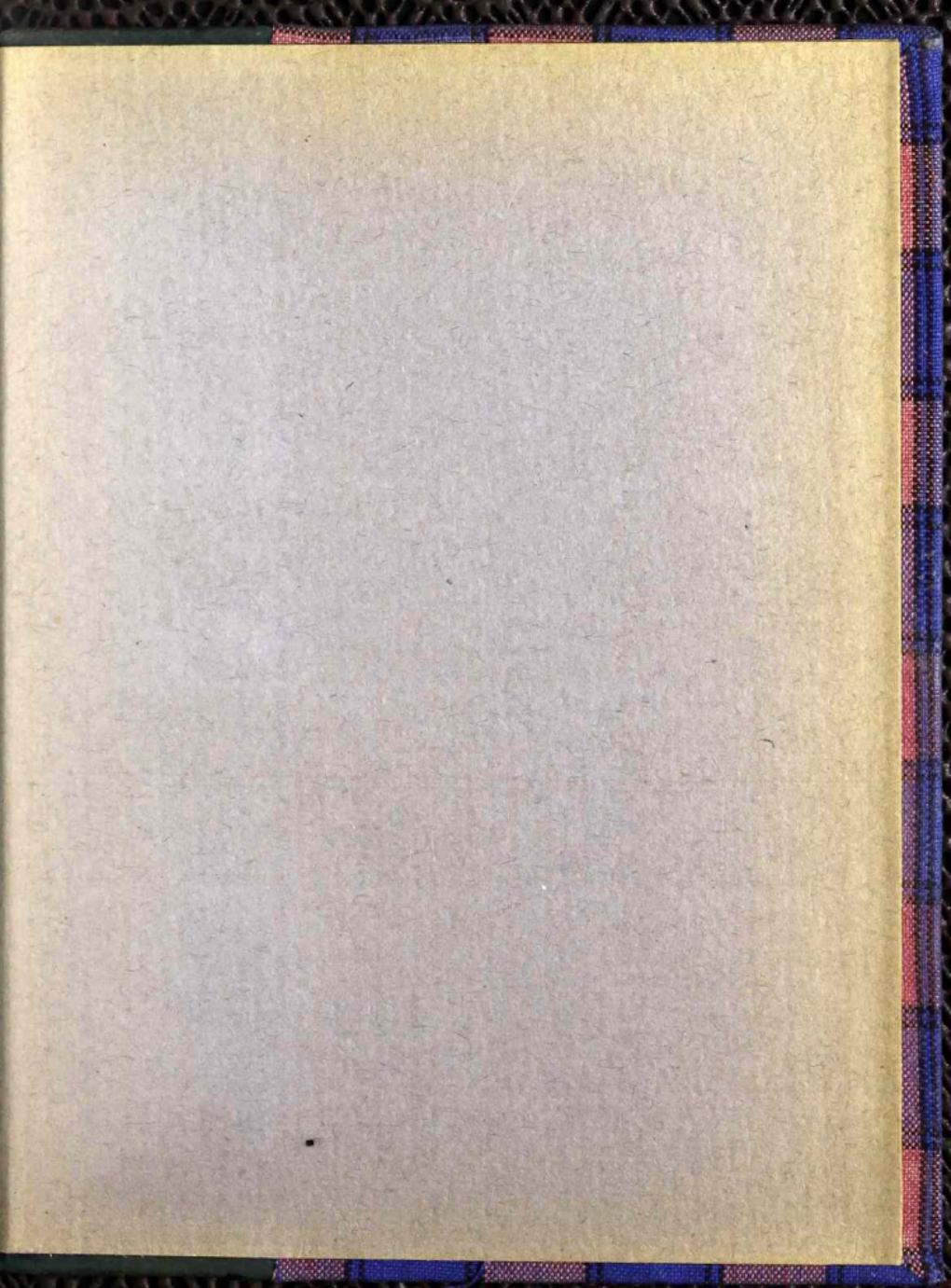

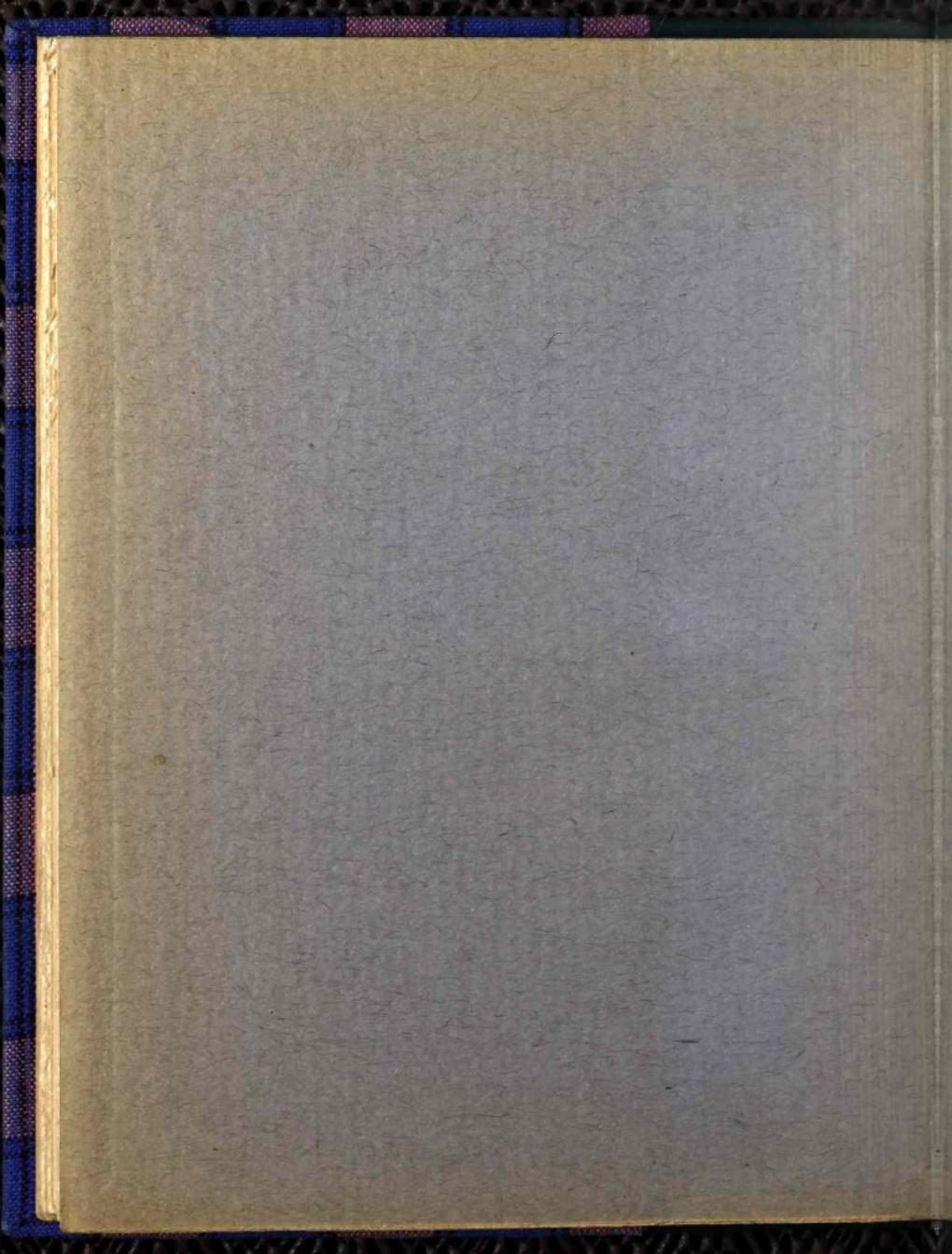

UDSOLGT

Foruden nærværende Udgave er trykt 100 Eksemplarer paa ekstrafint Papir (å 75 Øre). Disse kan kun faas paa Bestilling.

onday foto ~~1~~ 197183

